

[Bollmann]

omsparlamentarisk virksomhed. Men jeg må samtidig sige, at der klart mangler orientering om, hvad regeringen egentlig forestiller sig. Vi har hørt, at man vil invitere til trepartsforhandlinger, og at den ene part i hvert fald på nuværende tidspunkt har sagt nej tak. Så bliver der altså kun tale om topartsforhandlinger.

Men hvad forestiller man sig for den anden store del af lønmodtagerne, altså tjenestemænd og funktionærer? De er åbenbart ikke inviteret. Det er den meget store gruppe, der i disse dage ikke har mulighed for at være spontan. Det er også den gruppe, der ved de seneste overenskomstforhandlinger fik dikteret en indkomstramme, og som formentlig som de eneste har været nødt til at holde denne ramme. Endelig er det den samme gruppe, som for nogle år siden fik frataget den eneste form for sikkerhed mod en virkelig reallønsnedgang, nemlig den procentvise dyrtidsregulering.

CD har ved adskillige lejligheder vendt sig mod en fortsat udjævning af indkomsterne over skattevejen, men den form for udjævning af tjenestemands- og funktionærindkomster, som sker over lønpolitik, må vi naturligvis også tage afstand fra. Nu er vi midt i en overenskomstperiode, og vi må naturligvis respektere de aftaler, der eksisterer. Men CD vil gerne i tide gøre opmærksom på, at vi finder det nødvendigt at genindføre den procentvise dyrtidsregulering ved først givne lejlighed. Det kan nemlig ikke være rimeligt igen at føre indkomstpolitik på en sådan måde, at halvdelen af lønmodtagerne i de to år får stigninger på 12-14 pct. og mere, mens den aftalte stigning på de 6 pct. kun får virkning for tjenestemands- og funktionærgruppen.

Jeg skal afholde mig fra at fremsætte flere forslag om motiveret dagsorden, men jeg vil da gerne spørge den socialdemokratiske minister for tjenestemændene, om man agter at indkalde disse grupper i samme omfang, som LO er inviteret. Endelig vil jeg gerne spørge, om man har i sinde at opgive virkningen af lønnivelleringen ved at genindføre den procentvise automatiske dyrtidsregulering.

Kurt Hansen (VS):

Som vores ordfører, hr. Wilhjelm, var inde på, vil dette regeringssamarbejde få mange

og vidtgående konsekvenser for arbejderklassen. Jeg skal ikke begynde at rømme dem op en efter en, men skal beskæftige mig mere med, hvad det egentlig kommer til at betyde omkring overenskomstinstitutionerne og omkring overenskomstinstitutionen som sådan.

Denne nye regeringsdannelse betyder efter det politiske grundlag, der er lagt frem, at overenskomstinstitutionen skal begraves. Socialdemokratiets mange regeringsindgreb er nu kulmineret. Vi har set, hvordan forligsinstitutionen har lagt gift for noget, der overhovedet kan kaldes frie forhandlinger. Vi har set, hvad rammelægningen for, hvor meget man må stige på arbejdsmarkedet, betyder for de såkaldte frie forhandlinger, og vi har set, at når det ikke engang kan løses inden for de såkaldte rammer, man fra statsmagten dikterer, så kommer man med statsindgreb herindefra. Cirklen er næsten sluttet.

Socialdemokratiets faglige ledere frasortere arbejdspladsernes og fagforeningernes krav på LOs repræsentantskabsmøder. Vi har set, hvordan man på repræsentantskabsmødet i 1975 fra LOs formand lancerede begrebet om den smalle vej, nu måtte arbejderklassen vise de nødvendige samfundsøkonomiske hensyn for helhedens skyld, og vi så, hvordan den indkomstpolitik, der blev fastlagt dér, er blevet fulgt op senere, dels på repræsentantskabsmødet i 1977, dels gennem hele den indkomstpolitiske agitation, som vi har oplevet fra en række af de store fagforbunds side og ikke mindst fra LOs forretningsudvalgs side.

Det kommer vist allertydeligst og klarest frem i forbindelse med accepten fra LOs side af lønrammen på de 2 pct., som blev fastlagt i det første augustforlig. Vi ser her, hvordan socialdemokratiets faglige ledere, hvordan socialdemokratiets regeringsmedlemmer og parlamentarikere i øvrigt accepterer på vegne af arbejderklassen, som overhovedet ikke er blevet spurgt om noget som helst, at tage denne suverænitæt til at afslutte forhandlingerne på arbejdsmarkedet for dem. Det er simpelt hen helt generelt. Man tiltager sig den ret uden at spørge nogen som helst, den ret, der hedder: nu skal vi nok bestemme, hvor meget I skal have i løn, og hvordan jeres arbejdsforhold skal være i de kommende år.

Det, der bliver konsekvensen, er naturligvis, at ved socialdemokratiets indsats herinde